

KIS HAD

MAGYAR Tengerészfiu. (lásd 139. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

NYOLCZADIK FEJEZET.

A circusban.

AZ ELŐADÁS első fele fényesen sikerült s a mi két kis barátunk pompásan mulatott. Láttak szép fiatal leányokat abroncsokon, virágfüzérekén átugrani, lovagolni, láttak egy fiút nagy golyó tetején állva, azzal ide-oda gurulni anélkül, hogy leesett volna, leginkább nevettek pedig a pojáczán, egy tarkán öltözött ficzkón, ki feje tetejére állt, czigánykereket hányt, — szóval oly pompásan mulatott a két gyermek, hogy akár reggelig ott maradtak volna. Hanem végre mégis szerették volna már Caesart is látni.

„Talán csak nem marad el ma Caesar mutatványa?“ szolt Berti kissé félénken egy mellette ülő aszszonysághoz.

„Ne félj, kis fiam, nem marad el,“ felelt a nő; „majd a második szakaszt kezdik vele. Oh, én már sokszor láttam ezt a bámulatos állatot Valósággal csodadolgokat mivel, csak épen, hogy nem beszél.“

Berti és Berta ragyogó szemekkel hallották az ő kedves kutyájok dicséretét; szerették volna elmondani, hogy ők jól ismerik ám, hogy majd-nem mindennap látják, de nem mertek mégsem sokat beszélni.

Megkezdődött az előadás második része, a zene hangzott, lovak táncoltak, bohócok ugráltak, de az öreg bácsi csak nem jött Caesarral. A közönség is türelmetlen kezdett lenni s mindig többen-többen kiáltozák: „Hol a tudós kutya? Miért nem mutatják?“ Nem sokára nagy zaj és kiabálás lett, az egész közönség nyugtalankodott és látni kívánta a tudós kutyát. Végre, miután a zaj nem akart csillapulni, előlépett a circus igazgatója és így szolt:

„Tisztelt uraim és hölgyeim! Nagy sajnálatunkra ma nem mutat-hatjuk be a tudós kutyát, mert meg-foghatatlan módon eltűnt és nem tudjuk sehol megtalálni; más mutat-ványokkal fogjuk a közönséget kár-pótolni.“

De Bertinek és Bertának nem kellett semmiféle más mutatvány, őket többé nem csak nem érdekelte a komédia, hanem sirva fakadtak és zokogva sopánkodtak egymásnak: „Istenem! mi történhetett a mi kedves Caesarunkkal? Hová lett? Mit fog a jó öreg bácsi csinálni nél-küle?“

„Csendesesen, csendesesen, gyerme-kek!“ szolt ama nő; „a tudós ku-tya alkalmasint hazaszökött; jobban kellene gazdájának reá vigyázni.“

Hazaszökött? Oh dehogya! A derék okos Caesar bizonynyal nem tesz ilyesmit, gondolá a két testvér s most már szerettek volna kijutni öreg barátjokhoz, az előadásnak ez-alatt vége lett s a szomszédságukban

ülő nő,
vállalkoz
folyósora
jok veze
zette öke
s azt mo
az öreg

Várt
öreg bar
nem jött
ber tód
gatták a
ket; ut
maguk m
Félni ke
még vár
szen cser
egy han
hallhaták

„Oh
„menjünk
a többiek
senki ért

Ment
jutottak,
kinyitotta
czára, a
pódott s
utezára.

tak, elő
mely azo
gel nem
azon, me
dett esni
a két de
vesztette

„Sze
most,“ s
junk haz

ülő nő, látván zavarukat, szívesen vállalkozott, hogy elkiséri őket egy folyósóra s aztán fölkeresi és hozzájuk vezeti az öreg urat. El is vezette őket egy sötét, bűzös folyósóra s azt mondá, hogy itt várjanak míg az öreg urat odaküldi.

Vártak, vártak sokáig, de sem öreg barátjuk, sem az a jó asszony nem jött. A circusból tömérdek ember tódult ki és lökdösték, szorongatták a szegény gyöngye gyermekeket; utóljára ezek is elszéledtek s maguk maradtak a sötét folyósóban. Félni kezdtek mindketten, de azért még vártak sokáig, míg végre egészen csendes lön körülöttök minden, egy hangot, egy lépés zaját sem hallhaták.

„Oh Berti,“ szóló Bertácska, „menjünk innen, menjünk arra, merre a többiek kimentek; már nem jó senki értünk!“

Mentek tehát és egy ajtóhoz jutottak, melyet nagy erőfeszítés után kinyitottak; amint kiléptek az utcára, a nehéz ajtó magától becsapódott s így ki voltak zárva az utcára. Sötét, piszkos utcában voltak, előttök a nagy circus-épület, mely azonban ezen oldalról épenséggel nem volt olyan fényes, mint azon, melyen bementek. Első is kezdett esni és éles hideg szél fujt. De a két derék gyermek még ekkor sem vesztette el egészen bátorságát.

„Szeretném tudni, hol vagyunk most,“ szóló Berta. „Merre induljunk hazafelé?“

„Én bizony nem tudom, kérdeznünk kell valakitől,“ felelt Berti. „Ni, épen ott jön egy asszonyság.“

Az utca másik oldalán épen elhaladó nő sűrűn le volt fátyolozva és megállt, midőn a két gyermeket közeledni látta.

„Kérem szépen,“ szóló Berti félénken, nem tudná nekünk megmondani, merre juthatunk leghamarább haza, a rózsá-utczába?“

„A rózsá-utczába? Az bizony jó messze van,“ szóló a nő s egy utcái lámpához vezete őket, hogy jobban láthassa arczaikat; de a maga sűrű fekete fátyolát nem emelte föl. De mit kerestek ti itt, gyerekek? Mi a nevetek?“

Igen szelid, hizelgő hangon szóló és könnyen megtudta a gyermekektől az egész történetet, — hogy hagyta őket öreg barátjuk a circusbán, hogy tudós kutyája alkalmasint elszökött s ő talán utána ment, nem jött értök, hogy maguk indultak ki és erre a sötét utcára jutottak, honnan nem tudnak haza találni.

„Mit fog apátok és anyátok mondani, hogy nem mentetek idején haza!“ szóló a fátyolos nő. „Hara-gudni fognak reátok!“

„Apánk nincs itthon, már régen, nagyon régen tengerre szállt a „Remény“ hajóval és nem jött vissza; de kedves jó mamánk meg fog ijedni, tudom,“ szóló Berta könyezve.

„Kérem, vezessen el minket csak a circus főajtájához és csengessen,“ szóló Berti, „majd megmond-

jük, hogy mi a tudós kutya gazdájával jöttünk — ők már tudják — majd hazavezetnek.“

Ez pompás gondolat volt s Ber-

tának is úgy megtetszett, hogy szintén kérte, hogy vezesse őket a kapuhoz.

„Oda most már hiába mennénk,“

LEÁNY A CAMPAGNÁBÓL (lásd 142. l.)

szólt a fátyolos nő; „ott már mindenki alszik és miattatok nem kel föl; hanem majd én haza vezetlek, nem hagylak el, ne féljete. Jőjjetek

szaporán, mert jó messze van ám s mamátok talán vár reátok. Gyorsan, menjünk.“

(Folytatás a 134. lapon.)

gy szin-
a kapu-
nnénk,

KUTYA-Család. (lásd 142. l.)

van ám
Gyorsan.

(Folytatás a 132. laphoz.)

Máskor a két gyermek viláért sem ment volna egy idegennel, mert anyjuk mindig intette őket, hogy ovakodjanak idegen emberekkel ismeretlen helyre menni; de most, éjjel, esőben eltévedve mit gondolhattak szegények egyebet, mint hogy egy jószívű nőre akadtak, kinek még hálával tartoznak, hogy megmenti őket. Különbén nem is sokat gondolkozhattak és beszélhettek, mert a fátyolos nő oly gyorsan ment utczákon, nagy és sáros téreken, piacokon keresztül, hogy alig bírták követni; itt-ott egy büzös kocsmá mellett haladtak el, melyből részeg emberek ordítózása halatszott; néha egy-egy rendőrrel is találkoztak s egyik rendőr, úgy látszott, meg is akarta szélítani a fátyolos asszonyt, de szerencsétlenségre nem tévé. Így mentek mindig tovább, tovább, míg végre Berta félenken megjegyzé, hogy ez nem azon ut, melyen ők este a cirkusba jöttek.

„Ez a rövidebb utja, kedvesem, ezen sokkal hamarabb odaérünk,“ szolt a fátyolos nő; „aztán éjjel nem is lehet könnyen megismerni az utcákat; mindjárt otthon leszünk, majd fog mamátok örülni; csak jertek szaporán.“

A gyermekek már nagyon elfáradtak, de azért csak mentek, mentek gyorsan vezetőjük után, míg ez végre megállott.

„Itt vagyunk a rózsa-utczában, ugy-e itt lakik mamátok?“

„Oh dehogy! Ez nem az, itt soha sem voltunk!“ kiálták mindketten és hangos zokogásra fakadtak.

„Nem ez a ti utcátok?“ szolt a fátyolos nő keményen. „Az baj, mert én már tovább nem vezethetek benneteket.“

Ez szörnyű állapot volt a két gyermeknek s rémületökben nem tehettek mást, mint hogy hangosan zokogtak.

„Csitt! ne üssetek olyan zajt!“ kiáltá a nő szigoruan.

Épen egy kocsmá előtt állottak, melyből egy csapat részeg ember verekedve tódult az utcára. A gyermekek ijedten futni akartak, de a fátyolos nő azon ürügy alatt, hogy kérdezősködni fog, merre kell menniök, épen a tolakodó tömeg középebe vezeté őket. A részeg durva emberek ide oda lökdösték őket és Berti egyszerre csak azt vette észre, hogy a tolakodásban elszakadt Bertától és a fátyolos nőtől s a tömegben nem is látja többé őket.

A részeg csapat végre elszéledt és Berti körülnézett, jobbra-balra kutatott, kiabált, — de Bertának és az idegen nőnek nyoma sem volt többé, eltűntek s ő egymaga állt az utcán.

(Folytatása következik.)

TALÁLÓS KÉRDÉSEK.

A vak mikor lát?

Melyik nehezebb: egy font vas, vagy egy font tollu?

ZENE-MULATSÁGOK.

nagy brúgót és rettenetes dörgő-morgó hangokat csal ki belőle. Ablaka alatt az egész utcából összegyűl az apró népség és tapsol. Egyszer egy kis leány

Mint a felnőttek, úgy a gyermekek is egyes hangszereket kiválóan szeretnek. Ismertem egy két éves kis leányt, ki rögtön sirt és ordított, ha apja hegedülni kezdett, de ha anyja zongorához ült, mindjárt lecsendesült és tapsolt. A kintornát, vagyis „verkli“-t majdnem minden kis vitéz és kis kisasszony szereti s ha ablakom előtt egy verklis elkezdi unalmas nótáit, kis barátaim rögtön se-regestül állják körül.

Hát még ha a szomszédban a házi szolga harmonikázni kezd! Majd meg-reped a fülem, de kis barátainak ször-nyen tetszik, körülállják a hálósipkás német legényt s még tánczolnak is a szuszogó harmonika hangjainál.

De legnagyobb tiszteletben áll a földszint lakó kiskereskedő, ki esténként, mikor már bezírta a boltot, előveszi a

erősen bizonyította, hogy abban a brúgóban szelid medve van és akárhogyan magyaráztam neki a dolgot, mégis talán most is szentül hiszi, hogy egy vén medve bög az öreg ur brúgójából.

KINAI LÁMPAFESTŐ. (lásd 142. 1.)

"... S BETÉRTEK EGY PAJTÁSUK UDVARÁBA, HOL ÉPEN HÓBABA CSINÁLÁSÁBAN
FÁRADOZOTT KÉT TÁRSUK." (1881 138. 1.)

HOVÁ TETTE PISTIKA A NYERT JUTALMAT?

Nagy ünnep volt az iskolában, fél-évi vizsga volt s a kemény februári hideg dacára néhány kis vitéznek, ki nem nagyon szorgalmasan tanult, ugyancsak melege volt. Pistika nyugodtan ült; ő szorgalmas tanuló volt, sőt titkon még egy nagy reményt is táplált most: hogy ő nyeri meg azt a gyönyörű tollkést, melyet a tanító annak számára jutalmul ígért, ki a legszebb írást adja be. Most épen az írás vizsgálata következett; a tanító sorban elővette mindegyikét, de ugyancsak kevés jót talált; egyikben helyesírási hibák voltak, a másik be volt főcskendezve tintával stb., de végre talált egyet, melynél bízott fejjével, mely nagyon tetszeni látszott neki — Pistika szíve szorult — és végre kihirdette a tanító, hogy a jutalmat Pistika nyerte el.

Nagyot ugrott Pista örömeiben, nemcsak mert igen szép kést kapott, hanem mert otthon szüleinek is elmondhatá a dicsőséget. Midőn vége volt az iskolának, sietett a többi fiúkkal haza, hanem persze az iskolás fiúk sietése nem valami nagyon nagy s így betértek egy pajtásuk udvarába, hol épen hóbaba csinálásában fáradozott két társuk. Pistika is segített egy darabig (lásd a 137 lapon) de egyszerre egy másik csapat gyermek vont a magára figyelmét; ezek már jóval nagyobb fiúk voltak mint ő.

„Vigyázz, Palkó, ne szorítsd nagyon, mert mindjárt vége lesz,” szól az egyik, fiú a másikhoz, ki valamit tartott a kezében.

„Kössünk rá malzagot, aztán hagyjuk ugrálni,” szól egy harmadik.

„A madzag végére kötünk egy kis botot, aztán hagyjuk röpülni, majd az én Mokány kutyám aztán megfogja —

nagyon mulatságos lesz,” szól egy negyedik.

Az, a mi fölött így vitáztak, seregély madárka volt, melyet az egyik fiú kövel levert egy fáról s most kezében tartott; a szegény madárka egyik szárnyából vér folyt és kinosan csicseregve igyekezett szabadulni.

„Nem engedek vele semmit tenni,” szól a fiú, kinek kezében volt; „haza-viszem és magam játszom vele.”

„Add nekem, — adok érte három fényes gombot,” szól az egyik fiú.

„Én adok hatot” szól a másik.

„Én neked adom a tollkésemet, ha ide adod, hogy a Mokány kutyám vadászhaszon reá,” szól a harmadik.

Mindezt hallotta Pistika és mert igen jó szívé fiú volt, megsajnálta a szegény elkinzott madárkát; tudta jól, hogy kegyetlenség bármiféle állatot kinozni és szerette volna azt kiáltani a durva fiúknak, hogy bocássák szabadon a madárkát; de azok bizonyosan keveset adtak volna szavára, sőt talán még meg is verik őt, ha beavatkozik.

Azon fiú, ki a tollkését ígérte oda a madárért, már-már megkapta; a tollkés törött volt ugyan, de hát végre is tollkés volt, többet ért mint egy megsebzett madár, mely egy félóra múlva talán már nem is él. Pistika aggódva látta, hogy a madár gazdája már odaadni készül azt, s a szegény kis madárka aztán a mérges Mokány kutya fogai közé kerül. Ezt nem tűrhette, nekibátorodott és odalépett.

„Add nekem a madarat, odaadom érte ezt az ujdonatuj tollkést, melyet most kaptam az iskolában,” szól Pistika.

A fiúk meglepetve néztek reá, a madárka gazdája egészen elbámult.

„Ezt a szép tollkést adod érte? Hát aztán minek neked ez a madár? Hiszen már alig él.”

„Talán még meggyógyul,” szól

Pistika meg a hogy v állatká

„I nagy f nyult és sie többi formán

P apja megdi madár viselte madár hány szobáb a ker simog

A szállt sem midő ő adt

SZ

és sz földte részé azon nagy és l állat hern morr bünt szán kozn de r ban idő

Pistika: „azért veszem meg, mert ti meg akarjátok ölni, én pedig tudom, hogy vétek így hiába kinezni a szegény állatkát.“

„No jó, hát nesze, fogd,“ szólta a nagy fiu, odaadta a madarat és mohón nyult a szép kés után. Pistika odaadta és sietett a madárral haza, mialatt a többi fiuk, kiknek durva multságuk ily formán elmaradt, boszankodva távoztak.

Pista kissé félt, hogy mit fog majd apja mendáni a vásárhoz; de otthon megdicsérték s ő azonnal megmosta a madárka sebeit, ápolta és aztán gondját viselte több napig. Nagy örömeire a madárka mindinkább helyre állt s néhány nap múlva már vigan röpdesett a szobában. Ekkor Pista megfogta. Kivitte a kertbe és miután még egypárszor meg-simogatta — szabadon bocsátá.

A madárka hangosan csicseregve szállt föl a légbé. Pistika pedig soha sem volt olyan boldog, mint e perczen, midőn érezte, hogy egy ártatlan lénynek ő adta vissza életét és szabadságát.

SZIBERIAI TELEPITVÉNY.

(Képpel a 140. l.)

Az északi sarktenger mellett száz és száz mértföldnyi hosszúságban roppant földterület van, melyet az év nagyobb részén át hó és jég borít. Ez Sziberia, azon ország, hova az orosz kormány a nagy bűnösöket száműzi. Törpe erdők és bokrok nőnek csak a dombokon; állatok közül csak a czoboly, fehér róka, hermelin és medve él vadon. Ez a legszomorubb országok egyike és valóban nagy büntetés, ha valakinek ott kell élnie. A száműzöttek részben vadászattal foglalkoznak s ezeknek még jobb dolguk van; de nagy részök a földalatti olombányákban dolgoznak s a nehéz munkába rövid idő alatt belehal.

A benszülött lakosok, a tunguzok és kamcsadálók bőrből készített sátrakban laknak. Utról vagy épen vasutról szó sem lehet, az emberek szánkán utaznak, mely elé többnyire kutyák vannak befogva. A kutya itt ép oly nélkülözhetlen állat, mint Afrikában a teve.

Van azonban Sziberiának délibb részén kellemesebb vidék is, mely termékenyebb, melegebb, a hol már a szőlő is megterem.

MAGYAR TENGERÉSZ FIU.

(Képpel a czimlapon.)

Ni mily büszke kis fiu e!
A hazája szép Fiúme,
Magyar tenger lágy moraja
Volt ő nekik bölcső-dala.

Azért, hogy ő kis fiu még,
Többet látott mint Fiúmet.
Ama vitorlás hajón ott
Már ő messze elhajózott.

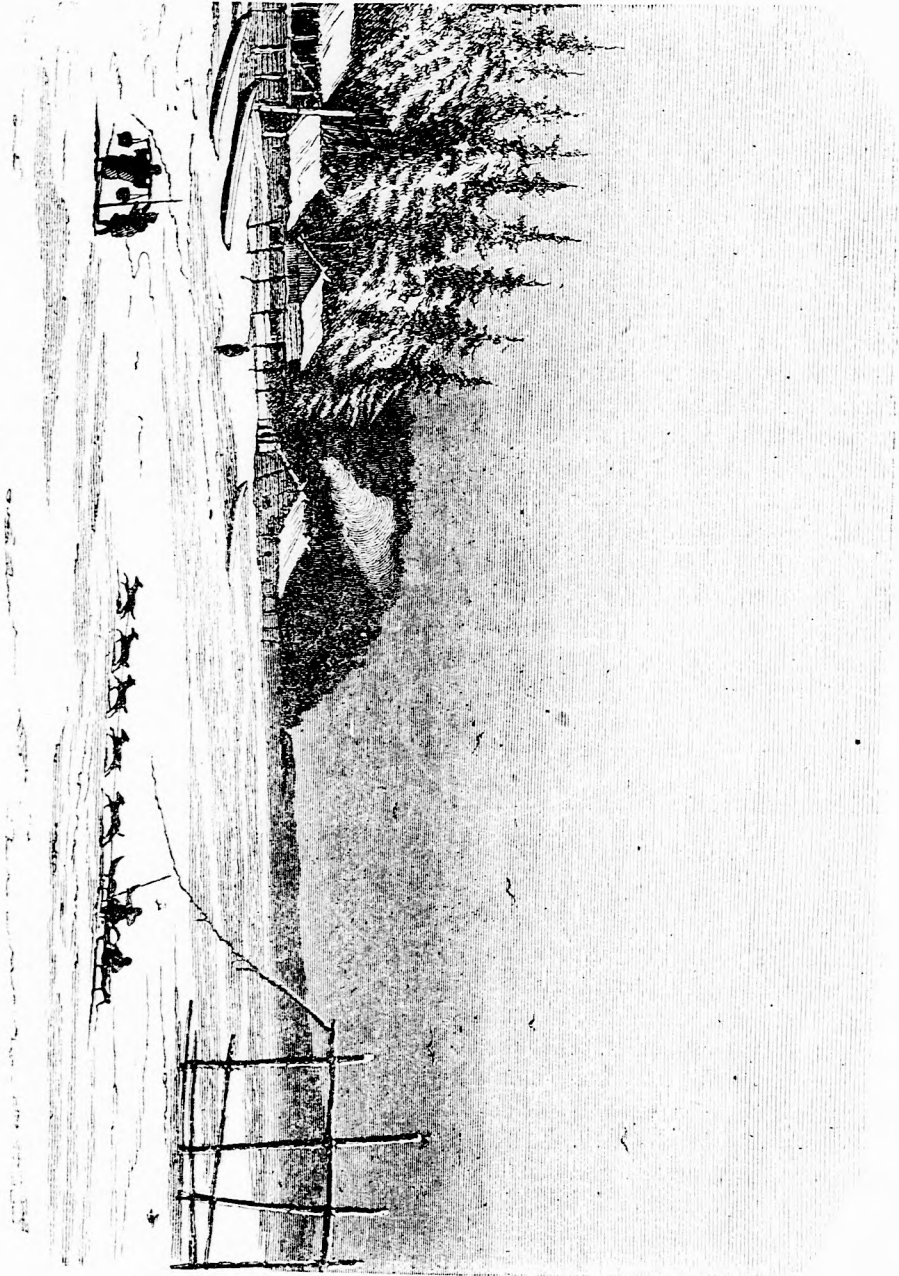
Tegnap jöttek Áfrikából
(Biz az ember ezen bámul)
S hogy megjött, a hálót kapta
És lement a tengerpartra.

Mártogatja a tengerbe,
Lesi, mi akad meg benne?
És alig hogy egyet mártott —
Fogott nagy tengeri rákot.

Az az nem is rák az ottan —
A markában egy nagy pók van.
Tengeri pók is jó falat —
Ha hálóba más nem akadt.

Büszkeséggel van ő teli
A jó prédát hogy emeli;
S a piacra viszi legott
Kapott érte fél forintot.

SZIBÉRIAI TELEPTVÉNY. (Ásd 189. 1.)

A
A
T
R

N
J
D
H

M
I
T
A

A
S
S
V

SZAMÁR - HÁT ON.

A kit most e rajzban látunk:
Az Vad Laczi kis barátunk.
Tudjuk csinyeit egyenként —
Rég nem volt hozzá szerencsénk!

Nem mozdult már rég a füle,
Jó darabig esendben üle,
De nem volna Laczi, a ki —
Ha tudna esőndben maradni.

Minapában volt ugyanis:
Iskolába ment a hamis.
Tüskön, sövényen ugrik át —
A mint meglát kis csacsikát.

A csacsi szeliden állt ott,
S ropogtatta a bogácsot,
S mert előtte csak úgy tarkált:
Vigan esővált a farkát.

Amint Laczi megpillantja
„Uezú, vesd el magad!” mondja
S rápattan a csacsikára —
Ez meg rákezd az iá-ra!

Méregbe jő, bokrosodik,
Rugdalózik, ágaskodik,
No Vad Laczi, már hiába! —
Rajta nem mégy iskolába!

Csacsi ordit, Laczi jobban,
Egyszerre a föld megdobban —
Ott hever a földön Laczi
S büszkén néz körül a csacsi.

Csupa tövis Laczkó teste,
Ruha róla mind lefeszle —
Hej, sok időbe mulik majd
Míg kihevered az új bajt.

KUTYA-CSALÁD.

(Képpel a 133. l.)

Ni megkölykezett a Tarkány,
Oly boldogan ül a farkán!
Öt kis kölyök körülötte,
Öt a kedves kis szülőtte.

Ez fekete, az meg tarka,
Ez itt fehér, az meg barna,
Ez ül, az meg mint a szarka
Ugrál s billeg piczi farka.

A harmadik lustálkodik
A negyedik ágaskodik,
Az ötödik leselkedik,
Kaffant, vigan van mindegyik.

Az öt testvér édes anyja
Vigyáz, kis kölykeit hagyja —
Nem inti még: „nehogy csint tégy!”
Hiszen ők még oly piczinykék!

Szegény Mokány amott hátul
Szűköl, irigykedik, bámul.
Az örömből ki van üzve —
A gazdája lánczra füzte.

AZ ERŐS FAL.

Egy hideg téli este, háborus időben,
hire jött egy magányosan álló majorságba,
hogy az ellenséges seregből egy csapat épen a majorság felé vette útját
és másnap reggel bizonyosan ott lesz.
A majorság lakói nagyon megijedtek,
mert tudták, hogy az ellenség a legnagyobb kegyetlenségre képes.

Mindnyájan sirtak és sopánkodtak,
csak az öreg nagymama maradt nyugodtan és szólt:

„Bizzunk Istenben és nyugodjunk meg az ő akaratában; ha meg akar oltalmazni bennünket, épít ő erős falat az ellenség ellen?”

„Ugyan hogy lehetne az?” kérdé egy kis unokája.

„Én nem tudom, de imádkozzunk és bizzunk a Mindenhatóban,” szólt az öreg asszony.

Megtették és lefeküdtek. Reggel várták az ellenséget, de nem jött; óra mult óra után, de az ellenségnek nyoma sem volt. Mikor aztán kimentek az udvarból és szétnéztek, látták, hogy éjjel a szél oly óriási hófúvásokkal lepte el az utat, hogy még csak közel sem lehetett jönni a majorsághoz.

És így a Gondviselés csakugyan erős fallal oltalmazta a hívőket.

LEÁNY A CAMPAGNABÓL.

(Képpel a 132. l.)

„Campagna“ olasz szó és tulajdonkép „falusi vidék“-et jelent. De főleg az Olaszország fővárosa, Róma mellett elterülő nagy síkságot ismerik Campagna név alatt. Ez részben termékeny, jól mivelt föld, részben mező, melyen mindenfelé tömérdek régi római sír és rom található. A lakosság igen szép fajú nép s csinos viseletű; kivált a nők festői öltönyökben járnak. Képünk fiatal leányt mutat a közönséges népviseletben: bő ujjas, hófehér ing, tarkán diszitett mellényke, himzett kötény, nyakán korálok stb. A leányka egy csomé szénát visz fején s ez jó szolgálatot tesz neki a nap ellen is, mely ott még forróbban süt mint nálunk.

KHINAI LÁMPAFESTŐ.

(Képpel a 136. l.)

A khinaiak nagyon szeretik a lámpákat, de nem vasból és üvegből készítik, mint mi, hanem papirosból. A papirkészítés mesterségét ők olyan jól értik, hogy még ruhának való papirost is csinálnak s így használhatják lámpára is. Az ilyen papiros lámpát aztán tarkán

befestik s aztán este hosszúra kifeszített zsinóron száz meg száz ilyen tarka lámpa világít a boltok előtt, kertekben, utcákon. Egyszer évenként van az ugynevezett lámpatünnep, mikor minden városban egész éjen át ezer meg ezer lámpa ég s ez valóban gyönyörű látvány.

Képünkön épen egy khinai lámpafestő látható, ki tarka alakokat mázol a nagy papirlámpára. Figyelmet érdemel a furcsa szék is, melyen ül. Khinában minden butornak sajátságos, a mienkétől elütő formája van; de azért nem esunya s többnyire igen czélszerű.

„VEGYETEK VIRÁGOT!”

(Képpel a 144. l.)

Emlékeztek-é reám még?
Előttetek álltam nem rég,
Csak nem rég a mult hetekben,
Hugocskámmal voltunk ketten —
Vegyetek virágot!

*

A virágot olesón adtuk
Mindenkinek kinálgattuk
Szükségünk volt a krajczárra
Leveskére, patikára.
Vegyetek virágot!

*

Édes anyánk még élt akkor —
De megtörte őt az agg-kor
A hant alatt mélyen, mélyen
Alszik ő a föld ölében —
Vegyetek virágot!

*

Alig hogy a sirhalmára
Kiült a tavasz virága —
Kis hugocskám dőlt az ágyba —
És az ágyból a halálba!
Vegyetek virágot!

*

Nincsen apám, nincsen anyám,
Nincs hugom — maradtam árván.
Ti jószivű kis gyermekek
Itt a virág, oh vegyetek —
Vegyetek virágot!

ÁLARCZ ÉS VALÓSÁG.

— Mese. —

EGYSZER valamely gazdag ur nagy vendégséget adott és számos barátjait hívta meg lakomára. Midőn asztalnál ültek, egyszerre fölnyilt az ajtó és egy piczike kisasszony és egy kicsinyke ur jött be, fényesen öltözve, de álarcban; hat-hét éves gyermekeknek lehetett őket gondolni. A kisasszony aranyos selyem szoknyát viselt, s kezében szép legyezőt tartott, a kis ur pedig szintén aranyos biboros öltönyben volt s tollas kalapot tartott kezében. A kis pár aztán táncolni kezdett s oly mulatságosan, oly szépen tánczolt, hogy az egész társaság gyönyörködött és dicsérte az ügyes gyermekeket.

Hanem volt a vendégek közt egy öreg ur, aki gyanakodott; hirtelen fölkapott egy narancsot és a tánczolók közé dobta; ezek rögtön abbahagyták a tánczot és kapkodtak, verekedtek a narancs után, míg végre mindkettőnek leesett fejről az álarcz, és kitünt, hogy bizony az csak két — majom. A társaság nevetett, az öreg ur pedig megjegyzé: „Lám, majmok ugy mint esztelen emberek egy ideig tetszetősek szép ruhában; de mihelyt alkalom nyilik, kitünik igazi természetök.”

RIMES KÖZMONDÁS.

Böben redves,
Szükben kedves.

„VEGYETEK VIRÁGOT!“ (lásd 143. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ **Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.** ➡

